

769 szám

S. Kám

1868 Dec 15

Hajnal

Első kötetem

A. J. Sándori Magyarországi és
Kispesti Árvízvédelmi Bizottság

A. J. Sándori Casimír és
László második kötetem
J. S.

5. Szám

1868. December 15.

"Hajnal"
Első Erfolyam.

A sáros-nagy-pataki magyar irodalmi inképrő társulat közlönye. - Megjelenik havonként kétszer, a. m. a hó sikenötődik és az első napján két önjelű szerjedelemben, két példányban. -

Értenész lenni, vagy nem lenni.

Értenész lenni, vagy nem lenni!...
Örökhé ezt servezed
S nem tudod megállapítani:
Melyik volna jobb neked?

Oh diszóság vagy a kérszet
Tusni ábránd kép után,
Itt a sendes egyszerűség
Ami víszarast - csupán

Mint a sajka, melyes hullám
Verdes, hány ide s rova.
Értenés nélkül háj kedélyed,
Perenyi nyugod nincs soha

És előred, és uránad
E szózat reng srünelen:

"Oh az élet"... így sohajasz,
S aseul félsz, hogy eltemet,
Dár a martyr-kürdelenre
Vért-horizja hebledes.

Elmélárol néha - néha...
A farsz földön, fetlogen,
De bármie sész e "rögeszméd"
Mindörökre megjelen.

Shakespeare árnya jár előted
Soly hívóan inroget...
Pránk-báns lássa nincs eré, mely
Vízszararasa srüvedes!...

"Értenész lenni, vagy nem lenni"
... Oh, mit is sész iszenem!?

Haladjunk.

f. f. Sztalán!

Bármennyire kerülöm is - hogy midőn magamat a, karon sötétségben, mások az oktatni lássam: e hibák mel, sán foghaszják reám, kik csak az egyes helyeket kísérik figye, kemmel éretté válnak; így történik azán, hogy azok előt, mivel tapasztalásaim nagyon is kélyek s gondot hozásom meglehetősen korlárolt - magam neccességes - művem pedig complicata sánben sánik fel.

Ambar ezek ellenében könnyen kimenthetem magamat, ha megmondom, hogy engem Moses quicunak követhető szavai vezérelnek: "Nem kell mindent elmondani: amit elmondani is, csak azért mondani el, hogy az olvasó gondolkozásra ébredtesse át."

Midőn tehát én is gyakran felültesem lássó nézetet szerkeszt elő - az nem azért van, mintha már kövebben rend, szerezésben nem volna képes kifejezni azt: hanem azért mert így az egyéni vélemény helyett a közelemény leend felébredésre, a közvéleménynek leend sárnyirva. Amis én talán egyéni hibák felfogás szerins gondoltam, az más te, het, hogy helyesebben képes meggondolni. - Így nekem nincs más célom, mint felébredeni a figyelmet, s felhívni a munkák, ságot a mondossághal.

Így különösen az az én célom, midőn egy ifju előtt le, akarom jelölni a gondolat mélységének neovábbját, med, dig elmélyedő lelkinek hasolnia szabad.

De miért szükséges ez semmi - hiszen ama his sán, holmoroagnia lehet - könnyen eligezodhat? Kérdik sokan.

Hogy önálló philosophiai rendszert nem alkothat - az mindenkéi tudja körülümb, - de nem egyszer mind az is, mi

sehes és mennyisé? Jévedéseink - dacára a kis cselekvési körnek nagyon gyakoriak; nincs telkiünkben elég férfui erély, - kiforrás, tanul habik még az a többi nyers erő mellett.

Külsőséges sehas megfontolni az irányt és természetiség philosophiai működésünkre nézve, mert különben a mi val, lalkoró ugyan - de nyugralan jellemünk örökös kürdésben leend ömögáuat s céljaink - szilárd pontok helyett - csak remények maradnak s elvek helyett - lehes - csak sejdísésekhez alkalmazandjuk magunk, has. - Szaraz mond a köles, midőn így szól az ifjúról: "sz ö gondok, lajai szára elvethetés igénytő igazságkutatás helyett a hejzeleiben sülyednek el, hejzeleseinél pedig a vágy muszáván usamérséket, hasárt leheseslenvéget nem ismer, kezd és működik nagyobb sülytel és erővel, söbb svenvedéllyel mint meggondolással."

Külsőséges pedig megfontolás után kijelentni az irányt és sernagyságot azoknak kedveés, kik azt gondolják boldog egy ügyiségökben, hogy a köleselő épügy kérsen serem, mint Minerva nem vesén effökkbe, hogy a sermeszes ad ugyan az egyesekbe köleselő, köleselő, hadvezéri, kérmüi seheséges skajlamot, de azok körül egyik sem leend köleselő, köleselő, hadvezér vagy kézműves, ha seheséges rendszeres önművelés által nem iparkodik alkalmazási, ránytan-sö helyesítési. - Mert a genie studium nélkül s a studium nélkül genie nélkül mis sensée, mely igazságos Horációl¹⁾ v. rág Benedeken és Kölesey Ferencig exeren elmondossát már, annál inkább lehes sehas seá figyelmünk.

Legelősrös is igyekedjék a köleséges serere vágyó ifjú magának hasávoross irányt szerezni e fogalomról "köleséges", s minian ers önmaga előtt kellőleg definiálta - válepszon irányt meggyőző,

¹⁾ Natura fieret laudabile carmen an arte
Inuasisum est: ego nec studium sine diuise uera
Nec runde quid popsis video ingenium: aliterius sic
Altera posis spem res es coniusat amice! -

léte és gondolat-erejének felfogása szerint - maradjon e mellett, mintha
 hadronnal melletti szoros logikai társulási-összefüggéssel, meggyőződés
 van, hogy ha azt átveszi, - elveit adja fel.

És utóbbi sérel azonban csak azokra nézve áll, kik homályos
 határozással szánják szélességet a bölcsészetre s kinnem céljuk idő,
 vel - mintha homály álláspontra bírós bölcsészeti - működési - sine in
 ugy érve senki sem, hogy ha nemalán most ifjú olyan bölcsész
 fateri irányra volna ledve, mely nem helyeseltető; scepticismus;
 tehát bűn vagy tökéletlenség lenne - később ide rászorító elveit feladni.

„Ha profetának adta ki magát valaki - így szól egy írónk -
 annak az, hogy nemere később megváltozott - megmondhatja hisz
 let, - de annak, ki csakhasatlanságot nem követel, így változás
 csak azt bizonyítja, hogy tanulmányai vagy tapasztalásai által
 látta-e lágtat. -

Ha elveinkhez társulástelenek leszünk, az csak akkor valódi
 séggyenintre, ha újabb nézések helyesebbek az elsőknél, vagy
 ha az tűnik ki, hogy elveink módosulása nem a meggyőződés - ha
 nem az érdekel változásának eredménye. - Ifjúkorunkban, bármint
 akarjuk sem lehetünk ellenszomondhaszlan igazságot s megismerés,
 haszlan bölcsészeti elvek alkotói. - De az érs önbecsialmunk ne
 csüggedjen; - ha sévedünk most, az befűlonunkban állásandjól
 magunkról s így volak tanulhasunk sévedés is. -

Micsoda tehát a bölcsézet? ... A létező anyagot - a léte
 dolgok gondolkodás által végelvével való összefüggésében vizs-
 gálni, vagy mintha Flaro mondja: „a kétségbe vonhatatlan bizo-
 nyosságos keresni s feltalálni.” Mintha ilyennek központjai ezek:
 Isseu, létet, erőhőlsiség, boldogság. melyek körül a nyugtalan
 emberi létet gondolatai forognak, melyeket illetőleg kenneinket
 a vallás ellenében - mi csak meggyőződést nyújthat - hiélegiemi
 sorokszik. É s míg a vallás egy bizonyos haszra van a vizsgálandó létet
 rápiénet s azon haszraon belül parancsainak cagedelmességét bű,

vetel: a philosophia szabadá' teszi a lelket a véghezjutásig s önmaga
gára hagyja azt, hogy saját erejével vadjon a merkesztenségben sor-
sz és szerinti korlátot; és saját erejével fedezze fel azt, mi más ölapozit.

Igy tehát a philosophia szabadon ereszti a lelket s könnyen
elhagyja tévedni, - mely oka annak, hogy az ifju- ki különben is na-
gyon tapasztalatlán- még korlátozott-, szabályokhoz sarsa ma-
gát, ha Plarus sorsára jutni nem akar. -

Az ifjuságnak egy látszó- jelenleg nagy hájlama van a
scepticismusra, ami eléggé kárkötéscharó. A Keenan féle elvet-
nek és sörökvéséknek majd nem minden gondolkodó ifju kár-
ja, elűrésesettel fordulván a vallás alapjainak megáramadásához.

Eddől óvakodniuk kell; - mert ha megfontolás veszes bennün-
ket, belátandjuk, hogy minden Keenan féle vírgálóadás is elvíg-
re oda veszes, homán liindult: a liere, - bármennyire sörök-
kedest leronsani az erre épített alkotmány- a vallás- a gondi-
selesnek legnagyobb jótésenmérés. -

Egy sudományosan művelt embernek mindig az emberiség bold-
dagsága kell érem előtt sarsani s annak előmozdítására vámpo-
ni sörökvését. Nagyobb boldogság pedig annál, mely a vallásban
van létsosítva az emberiségnek, nem képzethető. - Boldogis ez és
vígassal, reménye nyujt és megnyugtat, csak igaznak és vrensuel
sarsak. - A vallás egy befátgolózott lép- mond Plölssey- melyet
teleplezni nem szabad, s a philosophia, ha ehez nyul, nem nyer
egyebet, mint kábulaus vagy csalódás. -

[vége köveszik.]

Tízra Szerelme.

Költői elbeszélés.

[Folytatás:]

III.

A nap lenyugodt már, bebosult a harát,

Tészékbe aludni elült a madárka.
 Témédek az égnek fénylő csillaga már,
 Tirok seli utjás ide s rova járva.
 De amost beleere felhős önmönélnek,
 Késziwe homálys a lopakodó bűnök.
 Néha nagyos villan s rá reny a dördület,
 Mintha szelér rugva valahol környüled.

Felreszen álmábot az aluvó rája
 S lelkére mint felhős sűrű gondot szállnak,
 Szöngye igentör éjjeli órája,
 Szöngye a boros sösét éjszakának.
 Hiába ál álom a suladó pillán,
 S villan arxkon a szakadó villám,
 S mint a falvét mint a furó szél bozgyas,
 Önkénytelen szegés érez a szív. oljas.

Elamott a setön, a Petrova mellett
 Boriva az éjnek borongó ködöt,
 Miként az apától ellasszított gyermek
 Alacsonyabb ormon egy sön vár sösétül.
 Kábolöröst immar rostadó falára
 Napról napra jobban emérső talála,
 S az idő szellemé juralom jélet
 Gondoskodott már rá borostján levélül.

Ör neimül fehérszik a magorva bástya,
 S mintha leágyvén már az orni sanyárul.
 Mivel a jóvd idő söveis megásta
 Elöre hajolva le a a völgybe bántul.
 S kólor megfogja lúfzó gyökerivel,

Mintha mondani' hogy: "Vigy engemet is el,
De a völgy ölére; - én is oda vágyom,
Méguntam éltém már e puszta magányon."

Beus a nyílás mélyen sompá sírisással
Balogyi veszekedik egymással a prédán;
Amoss a homályos éji rődön ársal
Vésés holló bánult a vidékre melán.
Alant a werés sáj rejtelmesen rördül,
Tus a felvert őz a veszedelmes lörbül,
Nyomon úti mindigart a vad fenekedve,
Csilapiani élés volna vele ledve.

Hörülte egyéb más gajjalán is néma,
Mintha nem is volna immár benne élet,
De dig e rom-vár most szép Sza-hajlére;
Onagyon szexesi a puszta vidékre.
Ide jött kónával, tined ablakába
Még lásszik az éj-més halvány világa.
Alatta a völgyön lassos dala rendül,
S rá a kóna hája vigalomra enyflüt.

Pött mejsze karábul Tizza ünensije:
Hogy karasér immár nem so' időmulva;
Ürené, hogy fríve kónás nem feledte,
De dobug erre még nagyobb lángra gyulva.
Kóna halvány meisis arusan liolva,
Vig önemben hajta fejés nyugalomra,
Smíg merengve vársa, hogy jöjjön an' alow,
Az alatt a vihar szörst a hasáron.

Ordított a felvétel, mint megovert a dallást
 Büszkület ordívva oda hűm alá, fel-
 Tépve haragjában a lobros, a fátas
 S felflú lombjainak melege ragadá el.-
 Kóna ablakán is megránsa lemevényen,
 Teltörni akarván ingerült dühében.
 Ártán neki roncossá a lomb fedélnek,
 S réperes darabjai melege repülének.-

Kónának végképen soványosát álma
 S felve sekinygetett szét a vár seremben,
 Mics neki lakásul jó Iza ajándé,
 Nagyurias fényes, puha leányt emben.-
 S hogy egyszer a villám fúsva beviláglott,
 Ugy sietvén: valami fejér alatt állt ott,
 - Használó Iza hoz - síma, fényes sörce.-
 S becsaká szemés - hogy ne lassa - erővel.-

Puha sakarójás feje fölé vonva,
 S ajta visszafojta lehelése árja:
 Nem egess sossének minden ize, csónija,
 S kelletlen ifjonyu sejeés kúnya járt ár.-
 Halvány homlokára gyöngyözö vercsék ült,
 Jövendője lépe mindinkább sötéült:
 Tekerse felhőket látott szállni rája,
 Mátte lebegvén véres látománya.-

Es Iza állott lehelődve neirán:
 Lángoló szemei mint az éji haduar
 Dühét csilapító bírvos marakékán,
 Neki vadult léjjel szét Kónán sapadtak.-

"Jegye... vagy ne segye" hánybódék az elme,
 Szíllós szíve edén kemény harcra felve,
 De mint sűrű a szélőt nagyobb lángra gyűlad:
 Esak eladt e harcót a gonosz indulat.

Végter erőssé a fonsoló elme
 Vadult szíve léje az irigy szerelem:
 S hideg síma sörös magassa emelvé,
 Ott terme gyorsan a remegő lebeden,
 S hogy a rina oda kint valahogy ne hallják:
 Vanító fény ömlé a bércek aljás,
 Akusán mély dörgés rárta meg az eget,
 S kőna síkollása a rajban elcseszt.

"Megvan" s ha széllyel ressege sekinest
 Szíllós szíve már félt... Oh jaj, haska, haska...
 Valaki siorban körülötte mind ezt
 - Oda lepahodván sán lesni találta.
 Es majd, ha a reggel szép hajnala sánad:
 Hibesséli mind'itt a fűnek, a fának,
 Hogy a lomb, ha retten, a madár ha dalol,
 Sussogjon neki mind sötét dolgairól.

Kőna haloss sessés arján felölette
 Szíve gyorsabban vers - mint valaha - mostan,
 S rémiső lépekkel sipelődék telke,
 Melyek ott morogtak körülötte sorban...
 "Elimene helyrül... ifjonyu sauya ex,
 Kulredán minden tárgy gyanus sremes sreges,
 Elimene helyrül"... s egy rejsok uionott
 Kőna seremével gyorsan eliramlott. -
 /:folytatjuk:/

Elmérés¹⁾

Petőfi Sándor „Aposzot” című költsői beszélynek 1. megjelenés az 1862-ki „Alkotmányos” napársban, kiadója Emich Gusztáv, XII. k. XIII. k. részére.

Linnetem kell, hogy a sorsolt sársulás nagyobb része ismeri Petőfi ez utolsó költeményét, - szerintem műveinek koronáját; - de annemjében emű ez előtt has ével-s olyan körülmények közt jé, leus meg, a melyek miatt aronmal lerünnie kellett a nyilvánt, ság szerit: - lehetnek olyan sagsarsak is, kik aron időben sagy be, vésbé foglaltak a szépíradalom nagyobb részű termékeivel. - vagy éppen ehöz nem is jushassak.

Meréjz lennek, ha e hely seshségem dacára - ars monda, nán, hogy midőn az Aposzot - illetőleg egy soredékis - valasz, sán sraalason sargyank - élon volt eműnek behasó ismer, sesése; - nem! Csapán tiserles ez, melyben salán csak is a jé, akharas lenne irélsányolható, midőn néhány vonással egy élet, képes sarok fel s annak egyik sagyogóbb részét mnsarom be.

Az egész műnek alap gondolata: hatharostlanisani egy szan, badság hőss, a sörta erkötis egy martyrt; egész mezelenséj, gében mnsarom fel egy némely sársadalmi felélys, mely az embé, riség tessén ragódit; - osszoróni egy óskes, mely a népek legfőbb linwesé sabolja el; - magasrsalmi a salódi erélys, melyet sem a vesz, segesőb sörékoése meghódisani, sem a boldogság megörödiseni, sem a nyomor leverni nem lér. - Mind ez egy család élési mód be, kása körében oly alkosó erővel, oly kámulandó lönyöséggel, megle, pő művészséssel, söl helyen oly merés és még is lü eszelésével a jelen, seshnek, s oly megragadó szellemben állíva ösje: - a minövel csak lér egy Petőfi, - aminőt az alap gondolata és cél livilé csak livilhaross.

1.) Közreirótele gy ülési hasározatból.

Ami magán az elmondandó rész pusztán jószágos illeti - arról ke-
veset kell mondanom; - egyedül az életről van szó, - a jellem mege helyen -

A férfivá tessék Sylvester - lép az életbe: hite és becsülete
van a szolgálataiba hívja előbb a nagy urak. - A világi fejedelmek, de
fellelkesi megalázó; - ezeket igazságszerző. - De jönnek hozzá a
gény emberek és ő? ... megy, hogy minis jegyző - a népek megismerés
jogaira - - és

"Az ifjú jegyzőt hallgatták a véni emberek,
Jobban hallgatták minis papokat,
Mert papoknál jobbat hallgatni."

E pillanattól fogva üldözötte veszi őt a "batsely" és a "parochia"; - a,
mott elcsapással fenyegetik, - ist a szófétéről ellene tudtatták a
nép; - amott nyugodt méltósággal felel, - itt

"Beszél a néphez oly kelésen, minis még soha"

de hasznalan - - - sávozni fényesen. -

Mielőtt elhagyná munkásságának első színjátékát: egy
néma tekintettel bucsus akar venni a batsely hivatalnyá-
ról, hi

"Felőle kelésen ismét
Soly rosn világításban is
Megismeré a lép becsét."

Moss megjelenik oldalánál a nő... csak egy triviális bucsu
s a jegyző a fővárosnak veszi urját

"Hol lopott, holdalt és szolgálts egykoron."

Moss kopognak ajszaján s belép --- a nő, ki nem bír
megválni sólé és idáig árnyékéus tövesse, hogy megöföru
vele kús és nyomoss ha lett. - És

noha

"Együtt maradtak minc férj és feleség"

"Nem estüvének egymásnak szerelmes. -

Ut bens hagyják az sívöt mélyiben

Szörst maradt of szára, minc a csillag,
Melyhez még lélegzet sem ér." -

Er az egész darabb sárkönyje, legvöbb sörre, - nem csak
azért, mivel a besicly köse itt éri el boldogsága szeröponijas a
szerelém által, - hanem mert a nő is ifju szívűsa lelke, nemc
jellemc itt tűnik fel legfényesebbén. - Nem eszményi s kies
alak, - ellenkerölega realis élesnek - igaz, hogy ritka, de -
olyan kies példány, amilyenekké az ifjaknak válni kellene,
ugyanazért mind tessö sívölö figyelmét érdemel. -

Lássuk az apossois élese virágozó korában. -

Ime előstünk áll az ifju nemes lelkével: sívében avágygjal
boldoggá semmi másolat. - Talán minden művelt ifju ab
rándorott élesében legalább egyszer avágygrot. - Mily sár, hogy
tesöbb gyermekesnek nevezik és megmosolyogják; - hogy csak
aron örülhesen, ha meglümelik guyor élclödesük nyilatáit. -
De Sylvesternél nem csak prózsa szándék eg, hanem jelöge,
melyes zápflojára süg, midön Pscuér, szabadsájeris a ránd,
sörre lép. -

A minö volt ez ifju a mindennapi élesben? Talán hinc

ábrándoknak engedte át magát? Nem! egy szent meggyőződés
 sölti be egész valóját: élelés a töredelmes boldogság legfőbb tényezője"
 nek - a szabadságnak hívására feszült. - És has, és cselék,
 srít, s bár szűk a tér, amelyen működni lehet, de „ars egi-
 szen beöltösi lelkének fényével.” - Nem el illuzióban: mert tud-
 ja, hogy a munka nagy s salán egy szűk - salán egy egredés
 sem hozza el a kívánt sikert: - de lelkeben töretlenség és erős
 érzés s egy pillanatra sem halozik. - Móval: ő „Szárd, his célja,
 sőt semmi nehézség sem riadhat el. -

E magasarságnak indoka az, hogy ő valódi honpolgár a nő leg-
 felesebb érdekeiben. - Tanulmányának sőt igen sokan. -

Brüske ez alatt a néltől, hogy sersene, - önfeloldozó és feszült,
 a juralmas ön magában tereső, si inkább marad szegény, mind
 sem elvét s a szent ügyet megszagadja. - Mello példája a férfiak
 önbizalomnak, az igazi emberbarátságnak, si midőn valódit a
 népben - nem esik kétségbe, hogy sárna sán a szönyör könye-
 tes, - nem ástoriódit, hanem önjét, kopruvagy néltől vonul
 vissza, hogy más terep folyása a nagy munkás, melyhez e,
 sőt tisztaság épen ér esestől meris. -

Ez azon alatt, siben az igaz ügy szelleme megsebesült,
 a kün szemejéből kiemelkedett a poros - Sylvester. - Hiszen,
 hogy fessésénél effébe jussanak a törsönek ama szavak,
 melyekhet korának ifjuságát sésleenségéből felrezní arat-
 ta. -

„Mindő nagyserü e fessés.”? minsha csak előtünk
 állana homoly arcával az ifju, midőn a megalázólat elo-
 lázza magát! minsha csak éreznöt öröme, midőn
 a hatalom és tere nyílik színeinek gyakorlatiává séselére!
 minsha csak szíveink jobb érrelme beveiöl Gyulna fel-
 telünk nemesebbérs lobogó lángja szemében, midőn a
 nép előtt nem magát - de az elves vélemlé sörérsít!

És mégis... sürnie latta meggyaláztatásán, az elűzésén! S
 miért? mert a népet arra óvta, hogy joga van Isten leg-
 bövesebb ajándékához, a szabadsághoz. - Hogyan? Li által?
 Igy, hogy a szarnokság és önrés vesztés a gondolatot, miszerint
 jönni fog nap, melyen a műveltség és híres hírsáknak,
 nyolhasni megkínít. - s azon nép által üressé el, mely
 még az előbbi napon atyjának nevezte őt! Szomorú sament,
 ságotas nyújtó jelenet s méltán hiáshosa fel az ifjú:

„És hát a nép, a melyes én imádot,
 s melyes él, halni akarob!?”

Igen! ilyen a nép, "linek fejébe a kölesöt csak lövességgel,
 is verik"; - ha albarásai lelkiismereténül járhat el lörülte,
 ha nem borzadnak Isten srens neocben korbaírólni fel
 s zennyadó rosz szenvedélyek. -

Mind ez a költő noha kevés favarral, de oly sápen is
 hívem írja le, hogy ahi erekes előszörval úgy sudná elmondá
 ni, mint ő érere: annak előadásában felkelni látni
 magának Desöfinet demokráikus sörköviseit, a lelkes,
 döss, mely gondolatának éleles adoss. -

De vizsgáljuk most az ifjus szívének leggyöngédobb
 viszonyában azon nőhöz, liden eszményképét salácsa fel.
 Sylvester ismereseinek gárdagsága dacára sem ride-
 gülherett üres elméletekkel vesződő szabadsúdsá. - Ő a gya,
 korlasi élet embere. - Szívét vízemfői phulansrophiával sem
 mergette meg. - Mint romlásban, ipóvivü, érest főrfi le,
 pes minden nemesebb érfelem befogadására s életre sa,
 uasrán ő sem sülthará meg. - de nem is akará - hogy fí,
 vés a szerelem meleg sugarai nyílásra korráb. - Szere,
 mihént az első ember ársatlanságában s szereshereit: sáff.

sán, az érzések leglivelőbb gerjedelme, a gyönyör mindené-
gya - és a nélkül, hogy ez édesen fájó lén - mers nem remél
keress - megravarná lelke, sáve összhangzás, sőt el,
leukerőleg esk mondja magának:

„Nyugodjál meg sorsodba jó fű:
Videlt békén a serhes életet,-
Légy másokat boldoggá, ha lehet,
S maradj magad boldogalau.-

Légy lámpa, mely másoknak világít,
Sulajdon életét fogyasztja el.”

Lemond tehát, s nem csak szerénységből, hanem főleg
mets helyes oldalukról fogja fel a viszonyokat. - O nem a hold,
világ fosos arcán merengő, nem a világfájdalmat szenvedő
szerelmes modora ez, hanem az éptedegű ifjú, ki vizsában
van önmagával, helyjesevel, - ki fájdalomát munkában igye-
l, - nem elfolyási, de - enyheseni, s nem rátkörök el síg-
ru ascensio sio lástein. - Miért is kerültse volna ki a salakhorait?
Liszen a szerelm - amig az ember méltóságát le nem ves,
keré - nem lén, sőt ellenkerőleg erény, mely csak nemese, s ép,
re. jőre lelkesis. - Igen, igen! szerenie telles a nőt, ki lelkinet
hasonnassa volt, lénok hangjában - midőn beszélt vele - dőst
érest olyan melegséget, mely sáve sebère kalksam csappokat lehet
amigi szenvedés usán. -

/: vége következik: /

Baleset.

Szerelmes lettem nyakra före: | Az éis nekem - mellesleg állj -
- Diáknál egyszerű eset - | Az ésel sörnyen jól eset.

No, annint illik - szép babáimnak
 Kínrekte kedvem bájaik:
 Ékes levél rocs, mis lezétébe
 Felbérlet próbálása viss. -

"Mas rajta fűrő! sak rohamra,
 Nagg gyöngyiv elvüt a dolog" -
 Éks gondolám, sa percre lessem,
 Melyben düzélhesni fogol. -

Megjött hamar... Majálisunk volt,
 Es ö' is... ö' is ott vala, -
 Thi melletts bujjon el az ö' guet
 Legeslegszebbik angyalá! -

Mosolygoss... Oh - ez a mosolygás
 Az üdö forrásához vezet:
 Ugy meglévőlt, hogy az ö' ssonnán
 Még évvágyam is elveszett. -

Vörnyen kívánt édes mamája
 (Bárgellőrs lörs mondva "vén ravasz" :)
 "Tessék - úgy mond - lüssölja már meg
 Piros, szép, süssölt sonda aró!"

Máálltam. - Bár ne álltam volna!
 Szakadjasot ránc kús eget:
 A szép zsiros, sonkás papíron
 Felismersem gyöngy versemes! -

Törös Kálmán Varga László Ujj István Vékony Antal
 Sz. iró szakszer. tölt. sz. szerk. nyel. sz. szerk. f. perlező. -

